

Håkan Bengtsson

Måleri och teckning, Härnösands Konsthall, till 13 okt.

Att en bild – som regel - innebär en tvådimensionell visuell gestaltning på en yta med höjd och bredd, om detta faktiska konstaterande och dess implikationer handlar Håkan Bengtsson utställning på Härnösands konsthall. En regel innebär undantag, därför smyger han här och var in verk som tenderar att upphäva ytmässigheten genom olika processer av fysiska bearbetningar. Håkan Bengtssons målningar och teckningar, som i sin helhet saknar allt återskapande eller reproducerande innehåll, inget som kan kopplas till något utanför varje enskilt verk, kommer därför i förlängningen att handla om bilden som ett eget självständigt objekt, bilden som bild eller bilden som ting. Att något ändå uppstår eller berättas i dessa 17 visade, mer eller mindre monokroma arbeten, har helt att göra med den tålmodiga arbetsprocessen. Håkan Bengtsson lägger lager på lager av olika skikt i olja, grafit och kolkrita, tills verket har nått enligt hans egna ord "önskad yta" och "där hela ytan fungerar som en helhet".

Ibland syns inget av de undre skikten och bilden är tät och nästan ogenomtränglig. Ibland, främst i teckningarna med sina till synes maniskt ristade nätverk anas olika underarbeten, eller där ser man mera påtagligt arbetets tillvägagångssätt. Slutresultatet blir å ena sidan, något hårddraget - konceptuellt, där själva idén om arbetet med en bild gestaltas, å andra sidan minimalistiskt, där uttrycket är reducerat till någon slags minsta gemensamma nämnare. I bägge synsätten ligger reflexionen liksom utanför verket, intellektuellt, abstrakt, sofistikerat. Ändå letar man som betraktare efter något sinnligt igenkännbart, någon koppling till världen bortom verket, av nödvändighet tror jag för att i nästa steg bättre kunna ta del av abstraktionen. Till exempel tycker jag mig stå mycket nära en mörk, härdad masonitskiva i "Grafik på MDF-board, 2003". I andra kan jag ana utsnitt av murar, tapeter, byggnadskonstruktioner, det senare till exempel i den här återgivna bilden där nät av armeringsjärn tycks oupphörligt fylla bilden.

Den bild som mest (bokstavligen) sticker ut är den röda "Olja/torrpastell på duk, 2002/2012". I tjock rödfärg har horisontella och vertikala stråk plöjts upp, där kanterna tryckts upp i relief och skapat ett geometriskt mönster. Även om man kan se det som en bild av ett flätverk (som i en möbel) är det likväl det fysiska och skulpturala, verket som solitt bildobjekt, som tar överhanden. Samtidigt har Håkan Bengtsson kan man säga placerat sig mellan plus och minus, i ett mellanläge som tillåter alternativa synsätt.

Jag kan tycka att ensidigheten, det återkommande förseglade påståendet i utställningen blir ett alltför stumt ställningstagande som är på väg att kortsluta mitt betraktande. Men detta är min intuitiva känsla. Försöker jag se jag med distans eller ta ned förväntningarna till ungefär samma osentimentala saklighet som bilderna uttrycker ser jag en utställning som helt enkelt är konsekvent till sin frågeställning. Håkan Bengtsson följer en tradition långt tillbaks av avskalande och reducerande konst, och han ställer den återkommande frågan om vad en bild är för något.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2012-09-25